
brasnyó istván versei

HATÁRPONT

Fények az ég állkapcsaiban
s tüzek; majd átjutva zenitjén
még minden reménykedik,
és zajtalan
az éjszakából kifordul.

MARADÉK FÉNY

E homlok
s hogy legördülnek rajt cseppjei az éjnek...
de örvényedben minden csillagnak
más-más helyet adsz,
más nevet, míg az ajtók előtt
feketén tárod fel a maradék fény
utolsó szálkáit.

LOVAKKAL A HEGYEKBEN

Hol maradtak azok,
akiknek velem kellett volna
jönniük —

Itt csak egy csikó ficánkol
mélyen az égbolt alatt,
és a füveket körös-körül
dér lepi.

Odalenn a levelek árnya
hatalmasra növekszik
a vízszintes sugarakban.

Hanem a sötétség alkonyattól
letörli a fákról
a maradék lombot,
feloldja árnyát az időnek;

Egy szívet vonszol maga után
a szélben
végig az erdőn.

MELYIK ÖSVÉNYRE

Melyik ösvényre hullik
ma reggel verejtéked,

És múltán a napnak
hol gyöngyözik az az arc,
amely a felhőkbe fúl?

De utam végén majd
meglelem, tudom,
a pásztort és a kunyhót
elmerülőben,

Még görnyedve egyre
a kihunyt tűz fölé.

ÖRÖKZÖLD

Most lefelé tartasz
a születő félhomályban —
hullámzó lépcsőit lábad elé veti
s mélyről dereng a víz,
akár egy szem, a föld alól,
füvek szárain.

Az éjszaka keserű nedveibe lépsz át,
a felszálló sötétség beírja arcodat;
lombjai zúgnak a végső fényben,
ahogy a dombtetőn nyüszít
és lélegzetünk parazsát észrevétlen
feloldja az örökzöld.

SÍKVIDÉKI TÖLGY

Hullám a napban, s lombjaink
sűrűjét megtépi a délibáb —
egy homlokon fehér kezed világít.

És jönnek majd napjai
a mély szunnyadásnak, az alvót
hangtalan rázza a zokogás.

Míg fenn, magasan, csillag
tűzve a fába
és kezemről ajkadra hullik árnya
a megmaradt levélnek.

VÁLTASZ-E ÉJSZAKÁT

Földek habzanak az alkonyat előtt
a lejtőn, a némaságból visszafelé.
A gyomok szára magasabb,
léleknél magasabb.
Valami elszabadult, kiömlött:
most arrafelé igyekszel.
Váltasz-e éjszakát, napot —
vagy csak könnyebb árnyékkal, testtel
dölsz a tükörbe, amit a szél
még sokáig perget,
magasabban.

CSONTSZÜRKE

A csontszürke égen a zengő szekerek.
És dél, a kutakból.
A fákra rozsdá perreg, rozsdá-
lombok.
Még lobognak az éjszaka nagy tüzei,
szárnycsapások a hamuból.
Izzás a szemekben, mozdulatlan —
fogak, kövek lázas kocogása.
És virrad, szem nélkül.
Dél, a kutakból. Fentről
rozsdá perreg.
Mondják a rozsdát, szem nélkül,
a rozsdát, amelyben megvirrad.

FEHÉR HAJ

Füzek lobognak a ködben
közelebb a parthoz, már közelebb.
Fent semmi; lemerül,
visszatér — egy simítás, messziről,
te fordulsz:
fehér haj leng az izzó ablakokban.

Majd megmondja az óra,
a tányér vacogó ezüstje:
ki botorkál el az úton
hallgatva az éjféli zsidongást,
megkezdett szavak árját.

LÉPTEK

És egyszerre fény a fákon: az érkező arca
világos, kéznyújtásnyira.
Nyáját hajtja, az árnyékok
a fában alszanak.
Gyúlhat-e előbb fény,
amely leveri éretlen gyümölcsét,
lába elé veti az időt,
múlni;
s míg alussza fekete álmát
valótlan léptek visszhangja zúdul
a sötétből: eső, hó.

HANG ÉBRED A TÚZBÓL

Élsz-e majd itt?
Barázdák hullómozgása végig az égen.
Ki rajzolja mozdulatod,
kíséri tekintetedet?
Fákat döntöget az est elé,
hegyezi nyársát:
döf, döf — szürke árnyakat űz,
míg a vízből remegve
felmerül a csillag.
Elsüllyednek a dombok,
egy hang ébred a tűzből, a szívből:
élsz-e majd itt?

HOMOK

Hogyan festesz hajnalt a kapukra
esősálakból az éjszaka cserényén?
Majd felbukkan arcod
a nehéz út után, hullámpaskolásban:
előbb a part felé, majd el a parttól.

Homok pereg, homok
a szemek örvényén, egyre szárazabb
és tüzes, emlékezésnél forróbb,
ó, már halhatatlan. Szél
lengeti a kapuszárnyakat —
mi már repülünk, úszunk,
úszunk visszafelé
egy visszafojtott lélegzetben.

NESZEK

Az egyre hűvösebb, frissebb csillogásban
eldől majd sorsunk, ha kezünk összeér.
A hirtelen éj zápora dobolni kezd
s a part fényeit mind letördeli.

Alvó madarak húznak, kövek,
magasan habzó fövény felé:
ajkával érinti a fakoronát,
a kiürült lombot az utolsó vad.

VISSZHANG

Víz, víz: a lapályon
a fény, az eső suhintása.
Reménytelen, indulsz a parton —
úttalan út, szél hasogat
a földbe szemhatárt, ködöt, sodródva
tovább, egy homlok felé,
ahol a szél felszökik;
távoli hang, visszhang,
holt visszfény gyötri az alvót
a zöld csendesülő forgatagában.

VOLT

Kiáltások a születő napból. Hold
issza fel a vöröslő tincseket.
Áradat, mely befogad, egylelkű
áradat a derengésben: volt.

Némább arccal fordulsz a falnak,
pengevékony sugár izzik fel az ajkakon;
veszendő hang lobban
a tükkörből, elfelé, a fényben,
amely volt.

EGY-TÚZ

Felrázza a keserűt a fák alól,
felveti hosszabbik árnyát:
neked hagy mindent, a pipacs kelyhe
szemedben bont virágot.

Nem tart ez a perc.
Messze valami ring, valami sokasodik.
Szólj valamit, öntsd ki lelkedet —
homlokodon az éjszaka tüze szunnyad.

PART

Egy fehér falon megnyugszik minden.
Láthatatlan kezéd szemet fest:
körömmel karcolja a mélyebb
derengésbe: látni.

Süllyedő napok sodorják a tört ágakat,
söprik az időt,
a fényt a porba tapossák.

Eléred-e majd a jeltelen partot,
hol a fák hegye egyszerre viharokig
szökken és érinti fenn
a felhők között elúszó harangot,
a didergő kongatást?

ÁGAK KÉKJE

Az ágak kékje leroskad, leborul...
hang szivárog a sípból:
ébredj, szemöldök.

Feljebb a hangnál — éjfél, vonszold
útjainkra, sietve áss
sötétebb üreget.

És suhogj, szemöldök, csontig
lekopott szemhatár gyűrűjében
nyisd fel a lezárt szemet.